

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.278 van 10 februari 2000
in de zaak A. 81.925/VII-17.589.**

In zake : Valeriya CHAPLYGINA,
wonende te ANTWERPEN,
Zonstraat 1

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Valeriya CHAPLYGINA, van Kazachstaanse nationaliteit, op 12 januari 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 1998 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 juni 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 14 december 1998;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN HOECKE die, loco Advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster België binnenkomt op 29 mei 1998 en zich op 2 juni 1998 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 juni 1998 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 11 december 1998 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 13 augustus 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Volgens haar verklaringen zou betrokkene, van Russische origine, toen ze op 18 december 1996 terugkeerde van een gynaecologisch onderzoek

(betrokkene was zwanger) door Kazachen zijn geslagen. Ze weet niet waarop zij werd gevisieerd. Betrokkene verklaarde dat vooral de problemen van haar man aanleiding gaven tot haar vlucht naar België. In oktober of november 1997 zou haar echtgenoot, samen met (...) zijn oom Maximov Vladimir (O.V. 4.730.739) officieel erfgenaam zijn verklaard van zijn grootvader langs moederszijde. Haar echtgenoot en zijn oom zouden beslist hebben de geërfde woning op te knappen. Eind november 1997 zouden betrokkenes echtgenoot en zijn oom op de werf bezoek hebben gekregen van de wijkagent die hen zou voorgesteld hebben het huis te kopen voor 3.000 US dollar om er een moskee op te bouwen. Ze zouden dit aanbod niet openlijk hebben afgewezen. Toen haar echtgenoot op 11 december 1997 thuiskwam, zou ze gezien hebben dat hij was afgeranseld. Hij zou verklaard hebben dat hij de dag voordien samen met zijn oom was afgeranseld door de wijkpolitieagent die was vergezeld van vier of vijf personen van Kazachse origine.

Op 12 december 1997 zou betrokkenes echtgenoot samen met zijn oom bij de politie klacht hebben neergelegd in het politiekantoor van de wijk waar hij werd geslagen. Betrokkene dacht dat de politie er een zaak zou van maken. Op 31 januari 1998 zou de geërfde woning in brand zijn gestoken. De buurman, eveneens van Russische afkomst, zou de brandweer hebben verwittigd. Met een attest dat ze gekregen hadden van de brandweer zouden haar echtgenoot en zijn oom opnieuw een klacht bij de politie hebben neergelegd en zouden ze gevraagd hebben de onderzoeker te vervangen. Dit zou echter geweigerd zijn. De onderzoeker zou betrokkenes echtgenoot diverse malen gevraagd hebben zijn klacht in te trekken. In de gang van het politiekantoor zou een politiesergeante betrokkenes echtgenoot eveneens aangeraden hebben de klacht tegen de wijkpolitieagent in te trekken. Haar echtgenoot zou na de tweede klacht in verband met deze zaak vier of vijf convocaties van de politie hebben gekregen. Op 8 maart 1998 zouden haar echtgenoot en (zijn) oom klacht hebben neergelegd bij de procureatuur, doch zonder resultaat. Midden maart 1998 zouden betrokkene en haar gezin, uit angst voor represailles, verhuisd zijn naar een ander appartement in Almaty. Haar echtgenoot zou bewustzijnsproblemen hebben gehad. Op 28 april 1998 zou betrokkene, die zwanger was, toen ze 's avonds naar huis terugkeerde, door personen van Kazachse oorsprong op straat zijn ontvoert. Deze zouden haar gezegd hebben dat ze wisten dat haar man reeds tweemaal klacht had neergelegd en dat ze het huis moest verkopen. Ze zouden haar met de dood hebben bedreigd en daarna zouden deze personen haar verkracht hebben. Zij zou daarna een gynaecoloog hebben bezocht doch kreeg hiervan geen medisch attest. Op 25 mei 1998 zou betrokkene samen met haar familie zonder documenten

naar Moskou zijn vertrokken om vandaar naar België te reizen. In Duitsland zouden ze de oom van haar echtgenoot, Maximov Vladimir, hebben ontmoet. Op 29 mei 1998 zouden betrokkene en haar familie in België zijn toegekomen. Op 2 juni 1998 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling bij de Belgische autoriteiten aan.

Vooreerst blijkt uit haar verklaringen dat betrokkene's asielaanvraag hoofdzakelijk is gebaseerd op de motieven naar voor gebracht door haar echtgenoot Yevgeni CHAPLYGIN. Uit onderzoek van het dossier van deze laatste blijkt dat dit geen elementen bevat die een vermoeden van vrees tot vervolging in de zin van art. 1 par. A lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 doen ontstaan.

Daarnaast werden er tijdens het interview in dringend beroep ook een aantal tegenstrijdige verklaringen afgelegd tussen betrokkene en haar echtgenoot, waardoor eveneens kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van betrokkene's beweringen. Zo verklaarde haar echtgenoot tijdens het interview in dringend beroep dat zijn grootvader langs moederszijde, van wie hij de woning erfde, in februari 1997 was overleden, terwijl betrokkene eerst verklaarde dat deze persoon was overleden in november of december 1997 en daarna verklaarde niet te kunnen zeggen wanneer hij overleed. Ook verklaarde haar echtgenoot dat de wijkagent Serek hen op 15 november 1997 3.000 dollar bood voor de woning, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat Serek dit aanbod eind november 1997 deed. Verder verklaarde haar echtgenoot zich niet meer te herinneren of hij na zijn tweede klacht bij de politie nog schriftelijke convocaties kreeg, terwijl betrokkene verklaarde dat haar man na de tweede klacht nog een vijftal convocaties ontving.

Haar echtgenoot verklaarde tijdens het interview in dringend beroep eveneens dat betrokkene op 28 april 1998 door Kazachen was ontvoerd en door twee Kazachse personen in een woning was verkracht, terwijl zijzelf voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat deze verkrachting plaatsvond in een wagen. Daarnaast verklaarde haar echtgenoot tijdens het interview in dringend beroep dat de buurman zou gezien hebben hoe kort voor de brand onbekende personen iets door het raam zouden gegooid hebben waarna de brand ontstond, terwijl betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent verklaarde dat de buurman zou gezien hebben dat er ongeveer veertig minuten voor het uitbreken van de brand een auto zou zijn langsgereden. Van personen die de buurman zou opgemerkt hebben maakte zij tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal geen melding.

Omtrent de verkrachting die betrokkene beweert te hebben ondergaan moet worden opgemerkt dat ze tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat die plaatsvond op 28 april 1998 terwijl

ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat deze feiten plaatsvonden op 22 april 1998.

Deze elementen samengenomen doen twijfelen aan de oprechtheid van betrokkene's verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 juni 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen door de tweede verwerende partij feitelijke grondslag mist, vermits de tweede verwerende partij is belast met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom er geen rekening werd gehouden met de aangebrachte stukken, terwijl verzoekster nochtans een medisch attest kan voorleggen, een uittreksel van de medische fiche, een bewijs van de laatste werkplaats van haar echtgenoot, dat de bestreden beslissing minstens moet vermelden waarom de aangebrachte documenten niet voldoende doorslaggevend waren om de asielaanvraag verder te onderzoeken;

Overwegende dat de eerste verwerende partij tegenwerpt dat de bestreden beslissing steunt op de kennelijke ongegrondheid en het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag, dat de bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat de neergelegde stukken aan de vastgestelde tegenstrijdigheden niets wijzigen, dat verzoekster overigens niet aantoot in welke mate de neergelegde stukken de bestreden beslissing zouden kunnen wijzigen;

Overwegende dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk verwijst naar de motieven op basis waarvan de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot, Yevgeniy CHAPLIGYN, werd afgewezen; dat de beslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot door het arrest nr. 85.277 van 10 februari 2000 werd geschorst omdat de Commissaris-generaal niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel was dat hij de door verzoeksters echtgenoot neergelegde stukken niet in aanmerking nam; dat in de bestreden beslissing een aantal bijkomende tegenstrijdigheden worden vastgesteld; dat met betrekking tot het tijdstip waarop verzoekster het overlijden van de grootvader van haar echtgenoot situeerde, het tijdstip van het eerste bezoek door Serek

MOUKANOV, het feit of de verkrachting in een woning dan wel in een wagen plaatsvond, de getuigenis van de buurman, alsook met betrekking tot het aantal schriftelijke convocaties, reeds in het arrest nr. 85.277 van 10 februari 2000 werd overwogen dat deze tegenstrijdigheden of onvolledigheden niet dermate zwaarwichtig waren dat tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag kon worden geconcludeerd zonder de stukken met betrekking tot de brandstichting en de afranseling in aanmerking te nemen; dat het feit dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de verkrachting plaatsvond op 22 april 1998 terwijl ze op het Commissariaat-generaal verklaarde dat dit gebeurde op 28 april 1998 niet van aard is om met de neergelegde stukken geen rekening te houden; dat het tweede middel in die mate ernstig is;

Overwegende dat, wat betreft de tweede schorsingsvoorwaarde, verzoekster onder meer aanvoert dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar blootstelt aan een ernstige vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat derhalve voldaan is aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat voldaan is aan de door artikel 17, § 2, van de door de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 1998 tot bevestiging van de beslissing van

de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 juni 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.